

klædt og bar en kirsebærrød Kjole med sort, snørklet Snorebesætning paa Bryst og Arme. Kjoleskørtet havde hun foran hæftet op i Bæltet, og omkring Hovedet havde hun bundet et lyst Tørklæde, der var knyttet stramt under Hagen og derved gav hendes rundkindede Ansigt et dobbelt friskt og fyldigt Udseende. Rundt om den ene Malkespand krumbugtede sig en hvidsokket Kat, hvis urolige Agtpaagivenhed var ligelig delt mellem den unge Pige og to smaa Killinger, som Drengen bar paa sine Arme. Omtrent midt i Gaarden satte den pludseligt med et Spring hen til en udhulet Sten foran et tomt Hundehus, hvor den øjensynlig var vant til at faa sin Mælkeration tildelt. Men da Pigen tankefuldt fortsatte sin Vej uden at huske dette, sprang Dyret atter hen til hende og gav sig til med Poten at kradse hende paa Skortekanten. Saa vendte hun tilbage og hældte en rigelig Portion af den endnu dampende Mælk ned i den udhulede Sten. Men nu begyndte Kattens Martyrium for Alvor. Istedetfor at udlevere Killingerne tog Drengen dem i sine Hænder og løftede dem under Latter højt op over sit Hoved, mens han med Foden søgte at værges sig mod den rasende Moder, der snart søgte at entre op ad hans Ben, snart med ulykkelig Mine vendte sig mod den unge Pige, som om den var vant til der at søge Beskyttelse. Pigen bad for det stakkels Dyr; men Drengen vilde ikke slippe sit Bytte og blev ved at danse rundt i Gaarden med den mjavende Kat i Hælene.

Inde bag Dagligstuevinduet havde Emanuel staaet stille og iagttaget denne Scene. Hans Blik hvilede især paa den tankefulde unge Pige, i hvem han øjeblikkelig havde genkendt Husets Datter. Han havde tænkt sig hende noget højere og anseligere men betoges til Gengæld af den dybe, næsten dystre Alvor, der prægede hendes lille tæbyggede Skikkelse. „Hun minder om Naturen her“, sagde han ved sig selv og havde ondt ved at løsrive sig fra sin Beskuen.

Dog, da Drengen blev ved med sin Leg, fandt